

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Olomouci**, se sídlem tř. 17. listopadu 44, Olomouc, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. Nao 12/2016 – 20, kterým byla odmítnuta žalobcova námitka podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 65 A 49/2015,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 13. 4. 2016 byla Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Olomouci – pobočky v Olomouci doručena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“). Tato kasační stížnost směřuje proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. Nao 12/2016 – 20 (dále jen „napadené usnesení“), kterým Nejvyšší správní soud odmítl námitku podjatosti vznesenou žalobcem vůči soudcům Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 65 A 49/2015.

Již na základě výše uvedeného, konkrétně pak označení rozhodnutí, které je kasační stížností napadeno, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

Dle ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze kasační stížností přípustně brojit toliko proti pravomocnému rozhodnutí **krajského soudu** ve správním soudnictví. Naproti tomu však stěžovatel kasační stížností napadl výše označené usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy rozhodnutí, vůči kterému není kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s. věta druhá *a contrario*). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než takovou kasační stížnost

odmítnout v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem ke zjištěnému důvodu nepřípustnosti kasační stížnosti netrval na doložení zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Z důvodu uplatňování zásady procesní ekonomie pak ani nevyzval stěžovatele ke splnění jeho poplatkové povinnosti představované povinností zaplatit soudní poplatek za kasační stížnost, neboť dle ustanovení § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 10 odst. 5 téhož zákona, je Nejvyšší správní soud povinen vrátit zaplacený soudní poplatek, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu